

Jaroslav Kříženecký

MIKI VOLEK

NESPOUTANÝ ŽIVOT KRÁLE ČESKÉHO ROCK AND ROLLU

Miki Volek

Nespoutaný život krále českého rock and rollu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Kříženecký
Miki Volek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jaroslav Kříženecký

Miki Volek

Nespoutaný život krále českého rock and rollu

OBSAH

Předmluva /11

Seznam textů písní /13

Prolog /15

Z Uherského Hradiště do Prahy (1943–1960) /17

Kočovné dětství /17

Otec nejistý /20

Matka milující – milovaná /25

V patnácti nastálo do Prahy /28

Kluk uhranutý rock and rollem /29

Miki studující /31

Film, nebo konzervatoř /37

Úspěch na parketu /37

Od Crazy Boys k Olympiku (1960–1966) /39

Podle Billa Haleyho /39

Kolektivní vedení /42

Razítka a průšvihy /43
Nejkontroverznější z rockerů /44
Repertoár převzatý, vybavení šílené /46
Sladký život rockerský /52
Dovětek o Crazy Boys a Katapultu /53
Z chlapců hvězdy /53
Barrandovský džob /53
Nedlouhá vojna /56
Posila Olympiku /56
Provokoval vším /58
S Ondrášem, co podotýká /65
Ondráš seriózníma očima /67
Furiantská rivalita /70
Dějinný význam Marešův /71
Dodnes chutná konzerva /73
Další zprávy z tisku /73
Bezproblémová dramaturgie /81
Rád by i něco jiného /81
Srcův letní příspěvek /82
Miki a Pavel /83
Miki a Yvonne /84
Miki a Ringo (Čech) /85
Miki a (nejen) ženy /85
Miki a máma /88
Konečně singl /93
Hvězda s úctou trpěná /95

- Pierre, končím! /97
- S partami „starých“ hvězd (1966–1969) /99**
- Dvacetileté Old Stars /99
- Hostem, kde se dá /100
- Znovu v Semaforu /101
- Na prvním beatovém festivalu /104
- Publicistou a reportérem /105
- Znovuzrození Samuels /106
- Mejdan k pětadvacetinám /113
- Miki u plotny /114
- Ovace na II. československém beatovém festivalu /115
- Mí Poláci mi rozumějí /116
- Ve východoněmeckém kriminále (1969–1970) /119**
- Nevinný výlet /119
- Bdělý soudruh nezaváhal /120
- Štára na hranicích /120
- Rok a půl natvrdo /121
- Náprava prací /122
- Léta nadějí a zklamání (1970–1985) /129**
- Hledání po návratu – dýdžej Miki /129
- Singly zase nadlouho poslední /130
- Angažovaný rocker /132
- V neopakovatelné sestavě /132
- Transit do lepších časů /133
- Načas i zaměstnancem /141
- Nekončící příběh o alkoholu, prášcích ... a trochu i o ženských /142

Ženáč Miki /143
Výživný B-komplex /147
Vánoce s Olympikem /148
Vysokoškolák Miki /149
Ondřej a parodontóza /151
Večery slávy při narozeninách rock and rollu /151
Sally pomohla i Mikimu /159
Zkušenost s jazzovou kapelou /161
Miki a Eva O. /162
Na psychiatrii /162
Bez mámy /163
Dvacetiletý Olympik a bývalý král... /166
První a poslední album /169
Pouť na dno (1986–1996) /177
Pomalou a jistě do záhuby /177
Návštěva spolužačky /178
Fanclub v režii Filipa Menzela /180
Drobná radost /181
Bolestné video /181
Stránka deníku /187
Občas na pódiu /188
Co pořád dělám... /188
Poslední publikum /189
Smutná potkávání, marná pomoc /190
Labutí píseň dozpívali jiní /192
Poslední „královský“ výstup /197

Poslední záběr /198

Poslední rozhovor /198

Zpráva z tisku /199

Epilog /201

Bůh s tebou... /201

Hrob v pohybu i ohrožení /202

Objevné dokumenty /203

Pokus o pamětní desku /204

Písně zůstávají /204

Přílohy /208

Původní reportáž Mikiho Volka /208

Písemná práce I. /216

Písemná práce II. /217

Co řekl Miki Volek o sobě, o lidech, o písních a o jiném /219

Řekli o Mikim Volkovi /225

Diskografie /230

SP a EP desky /230

LP a CD profilová alba a kompilace /235

LP a CD samplery /244

Filmografie /250

Bibliografie /252

Knihy /252

Periodika /253

Předmluva

Dramatický životní příběh zpěváka Mikiho Volka patří mezi ty, které od nepaměti vzrušují a inspirují k úvahám o příčinách a pozadí vzestupů i pádů výjimečného jedince, o vlivu doby, lidí okolo i o předurčenosti člověka samého, o danosti i ovlivnitelnosti jeho osudu. Je to příběh lásky a věrnosti („svě“ hudbě), ctižádosti (být „králem“ a frajerem) i slabosti (ve vůli i volbě metod a cest). Je to také příběh o složitosti a mnohotvárnosti silné talentované osobnosti, za všech okolností usilující býti sama sebou – ve volnosti a svobodě.

Věřím, že jsem v knize shromáždil všechna podstatná fakta a názory týkající se klikaté životní pouti Mikiho Volka tak, aby vás jeho příběh dokázal vzrušit a inspirovat.

Svůj vlastní obraz krále českého rock and rollu si pak už snadno vytvoříte každý sám.

Za pomoc při práci na této knize jsem vděčný řadě lidí. Cenné osobní rozhovory, telefonickou nebo e-mailovou debatu o Mikim Volkovi, případně také dokumenty, články, fotografie a dopisy mi poskytli (v různé míře) lídr Olympiku Petr Janda, spisovatel a hudebník Ondřej Suchý,

A mně se líbí

M. Volek / M. Bukovič

*Já ho potkávám
kam jen se hnu
porazí mě
když neuhnu
valí se dál a kutálí
všude ho dávno poznali*

*Je to třicet let
co se narodil
někdo ho měl rád
jiným krev pil
a já byl z těch, kterým sílu dal
kdykoliv jsem ho potkával*

*A mně se líbí
stejně jako tenkrát před lety
a mně se líbí
za chvíli už bude stoletý
a mně se líbí
chtěl bych žít
a na všechno mít lék
a přežít rockandrollový věk*

*To je nemožná utopie
rock and roll z nás
nikdo nepřezhije
tak aspoň chci
jeho rytmus mít
dokud ho mám
snad budu žít*

fotograf Alois Valenta, kapelník Metropolitan Jazz Bandu Josef Krajník, spisovatel Petr Prouza, hudební kritik Jiří Černý, novinářka Eva Střížovská a Oleg Kapinus, Mikiho pamětnice z dětství v Uherském Hradišti Jiřina Stloukalová, dále Alena Homolková a Milada Sekyrková z archivu Univerzity Karlovy, Radek Diestler z PopMusea Praha, Vojenský ústřední archiv, sběratel, hudební znalec a nadšenec Miroslav Balák. Za zvláštní podporu děkuji Evě Pavelkové, Aidě Brumovské a Tomáši Pilátovi.

Vedle uvedených osobních či institucionálních zdrojů jsem čerpal informace a citace především z filmových dokumentů, z obsáhlého osobního archivu publikovaných časopiseckých a novinových článků, z knih a doprovodných textů hudebních nosičů. Vše je vyjmenováno v částech Filmografie a Bibliografie.

V knize se vyskytují na několika místech slova zvaná vulgární, vzešlá od Mikiho Volka či jiných. Kvůli autenticitě jsem texty nevytečkovával ani jinak neupravoval. Omlouvám se všem, kteří se snad tímto výrazivem budou cítit pohoršeni.

Budu vděčný za každý názor, připomínku nebo doplněk k této knize.

Jaroslav Kříženecký

Brno, 2014–2015
jakrizen@seznam.cz

Seznam textů písní

A mně se líbí

To vám byl čas

Máma pláče (Hang up My Rock and Roll Shoes)

Rána a gól (Shake, Rattle and Roll)

Moje hity (Kansas City)

Fůra chyb

Být či nebýt

Píseň o tichu

Zloděj dobytka (I Must Have Been a Beautiful Baby)

Klára

Tak už to nejde dál

Smutný holič z Liverpoolu

Dědečkův duch

Plakala panna, plakala (The Dipsy Doodle)

Toho dne, kdy utichl pláč (Warm and Tender Love)

Domovnice

Písnička, co se vrací (See You Later, Alligator)

Mně to nedá

Hej, hory, hory

Já hvězdu ti dám (Swinging on a Star)

Můj malej toulavej pes
Jen když dál tě mám (Anyway You Want Me)
Je to kvíz (Lover, Please)
Já ti píšu, Sally (Long Tall Sally)
Hledám, hledám
Má rána jsou známá (Lawdy Miss Clawdy)
Rock'n'roll je jeden
Klesám pod svou váhou
Jen kousek lásky (Send Me Some Lovin')
Sladká Máňa
Mínus nebo plus (Mean Woman Blues)
Neptej se rodičů
Zadkem házej
Řekni mi, lásko
Dlouhý boj (Lonely Blue Boy)

Prolog

Obtěžovala ji hejna much a pach unikající odvedle... Už dlouho tam bylo podezřelé ticho. Proto sousedka přivolala policii a hasiče. Byt v prvním patře otevřeli 14. srpna 1996 dopoledne. Hasiči původně chtěli vniknout dovnitř oknem, ale z nějakého důvodu to nešlo. Proto museli vypáčit dveře. Nadporučík Václav Hradecký z výjezdové skupiny pražské policie našel v posteli mrtvého muže. Tělo se nalézalo v pokročilém stadiu rozkladu. Přivolaný lékař je ohledal, předběžně vyloučil cizí zavinění, přesto nařídil zdravotně bezpečnostní pitvu. Policista dokumentoval situaci náčrtkem...

Kdy opravdu rockandrollový zpěvák Miki Volek zemřel, se už nikdy nedozvíme. Odhad doby, po kterou ležel mrtvý ve vypůjčeném holešovickém bytě, se pohyboval mezi deseti až čtrnácti dny. Tehdy – 1. srpna – byl naposledy viděn živý.

Jako pravděpodobná aktuální příčina jeho smrti se uvádí vykrvácení z jícnových varixů. Měl zničená játra, trpěl depresemi a řadou dalších neduhů.

Ve špinavém zdemolovaném bytě v holešovickém činžáku, který bezdomovci Volkovi před časem půjčil jeden z nemnoha posledních přátel, byla postel jediným kusem nábytku. Z oprýskaných zdí se sypala omítka. Dveřní rámy v pokoji byly vyražené. Topit se dalo jen v malých rezavých starých kamínkách.

Na hromádce leželo všechno, co po něm zbylo. Propadlý doklad o ztrátě občanského průkazu, složenka a tři recepty... Třiapadesátiletý Miki Volek, někdejší král českého rock and rollu, už léta jen bídne přežíval. Postupně prodal úplně všechno, aby měl co jíst... a za co pít...

Byl tragický osud nesmírně talentovaného zpěváka a inteligentního, citlivého, byt' svérázného muže opravdu nevyhnutelný?

Odpovězte si každý sám po přečtení jeho příběhu.

Z Uherského Hradiště do Prahy (1943–1960)

Kočovné dětství

Michael Vítězslav Volek, jak zní zápis v porodní knize uherskohradištské nemocnice, přišel na svět uprostřed druhé světové války, psal se pátek 21. května 1943.

Rodiče – manželé Volkovi – patřili ke středostavovským rodinám. Otec Václav, ročník 1914, syn kováře z Měšic a Dražic z okresu Tábor, absolvent státní reálky v Táboře (1932) a Vojenské akademie v Hranicích, se stal už v roce 1936 armádním důstojníkem z povolání. Prvním působištěm se mu stal 27. pěší pluk v Uherském Hradišti. Zde se seznámil se slečnou Ludmilou Furyovou, svou budoucí ženou. Vzali se 15. října 1939 ve zdejším kostele. Bydleli podle svědeckví pamětníků v Uherském Hradišti nejprve na Mariánském náměstí v domě manželčiných rodičů, který stával v místě nynějšího obchodního domu Magnum. Později se přestěhovali do Šafaříkovy ulice č. p. 492, o čemž už existuje i úřední záznam.

Za okupace po zrušení Československé armády pracoval Václav Volek jako nižší úředník – aktuárský adjunkt na uherskohradištském

okresním úřadě. Ve svém životopise sepsaném v roce 1951 pro vojenské orgány se zmiňuje i o jisté odbojové činnosti:

„Při své funkci kontrolního orgánu pro obhospodařování obuvi, mýdla, kaučuku a odpadků u obecních úřadů a maloobchodníků jsem úmyslně přehlížel závady, které zde vznikly odnímáním zboží trhu, čímž bylo poškozováno hospodářství tzv. protektorátu. Podporoval jsem šest politických vězňů, kteří za okupace pracovali 16 dní na stavební parcele mé manželky v Uherském Hradišti. Nosil jsem jim potravu, zprostředkoval písemný i osobní styk s jejich rodinami a informoval jsem je o situaci ze zahraničního rozhlasu.“

Po obsazení města Rudou armádou se stal velitelem jednoho úseku, kde organizoval a prováděl ochranu před záškodníky a odklizení trosek a min.

V osvobozené republice se vrátil do obnovené Československé armády, ke svému hradištskému 27. pěšímu pluku. Záhy ale začal měnit místa svého působení – a rodina jej následovala. Postupně ho převedli – ještě v Mikiho předškolním věku roku 1947; nejprve do Brna na leteckou základnu jako spojovacího důstojníka, později jako velitele spojovací letky, poté v září 1949 do Prahy na Ministerstvo národní obrany na velitelství letectva do různých referentských funkcí týkajících se sféry spojení. Odtud putoval ve čtyřiapadesátém do Ostravy jako učitel na vojenské katedře Vysoké školy báňské a nakonec znovu a definitivně v srpnu 1957 do Prahy – do stejného zařazení na Českém vysokém učením technickém. To už dosáhl hodnosti podplukovníka.

(Poznámka: Hudebník František Ringo Čech ve svých vzpomínkových textech zmiňuje Mikiho vyprávění o otci jako o příslušníkovi Hradní stráže, který se mu někdy v jeho šestnácti letech svěřil se svým nezvratným přesvědčením, že ministra zahraničí Jana Masaryka nechala zavraždit sovětská tajná služba. Jako by o tom věděl ze svého pracovního okolí něco víc... Jde nejspíš o mýtus, vojenské dokumenty bohužel o jeho působení na Hradě nic nedokládají.)

Postavení důstojníka Václava Volka v poúnorové armádě vyžadovalo přihlášku do KSČ, byl dvakrát kandidátem, ale nikdy členem. Ve

čtyřiapadesátém roce byl dokonce vyznamenán medailí prezidenta *Za zásluhy o obranu vlasti*.

Možná bude zajímavé citovat z jeho hodnocení ve vojenských spisech:

„Práci učitele na vojenské katedře se snažil dělat dobře, avšak má v ní poměrně malé úspěchy, protože má značný pocit méněcennosti, málo si důvěřuje a je málo iniciativní. (...) Je citlivý, méně rozhodný a samostatný, poněkud zádumčivý, a proto i méně sdílný. Málo se vzdělává, je snášenlivý a skromný. Kolektiv nevyhledává. Jako špatný návyk lze u něho pozorovat občasně požívání alkoholu. Starosti druhých ho málo zajímají. V jednání s lidmi sleduje příznivé posouzení své osoby a jedná proto málo rozhodně. Fyzicky je zdatný, avšak projevuje se u něho labilita nervové soustavy.“

Mikiho máma Ludmila Volková, rozená Furyová (nar. 1909), byla o pět let starší než její manžel, jemná dáma z úřednické rodiny, absolventka Odborné školy pro dívčí povolání, která uměla mimo jiné dobře hrát na klavír. Zamlada také hrávala házenou. Až do roku 1935, kdy zemřela její máma, byla prodavačkou u firmy Baťa. Pak se starala o domácnost svého otce, poté manžela.

Velel-li Mikiho relativně rázný a přísný otec v kasárnách a jinde v „zeleném“, doma každopádně rodině láskyplně vládla matka, zvláště svému milovanému jedináčkovi Michaelovi. Po celý život. A on byl na ni po celý život silně fixován.

Ke druhému z rodičů měl Miki Volek vztah, řekněme, vlažný.

„S otcem jsem si zpočátku vůbec nerozuměl,“ přiznal se na sklonku života novináři Tomáši Motlovi z *Reflexu*. *„Pamatuju se, jak vystřílel celý zásobník prakticky do jednoho místa, zatímco já se netrefil ani do špaluku. Byl to dobrý střelec, ale horší manžel. Snad jedinou neřestí, kterou jsem po něm nezdědil, byly karty. Když ho v osmapadesátém po prověrkách vyhodili z armády, měl nosit ve mlýně pytle s moukou. Jenomže se den předtím popral s cikány a monokl si zakryl černými brýlemi. Mysleli si, že je frajer. Nebyl zlej. Z jeho větve jsem alespoň podědil tuhej kořínek.“*

Otec nejistý

Ten tuhý kořínek by ale také mohl mít po někom jiném. Už navždy zůstane nezodpovězeno, zda Mikiho biologickým otcem nebyl ve skutečnosti spisovatel František Kožík. Někteří poukazují na jistou vnějškovou podobnost, podobná gesta, oba byli trochu špinaví blondáci a také bezesporu velmi inteligentní muži.

Především tu ale existoval Kožíkův silný citový vztah s Mikiho budoucí matkou. Pozdější slavný literát Kožík se zamiloval do slečny Ludmily Furyové z Uherského Hradiště už ve svém útlém věku. V televizním dokumentu *Nesmrtelný život a smrt Mikiho Volka, rokenrolového krále* spisovatel o tomto vztahu otevřeně promluvil. Psalo se září 1996, točilo se v Kožíkově malešické vile.

„Miki Volek byl zpěvák, kterého jsem znal zblízka především proto, že jsem byl mnoho let dobrým přítelem s jeho maminkou. V těch dvanácti letech jsem se do ní zamiloval, a to zamilování mně trvalo jistě víc než deset let. A měnilo se. Přiblížili jsme se. Ale kdykoli jsem se ocitl v Hradišti, vždycky mě vedly kroky k Furyům. Jeli jsme spolu třeba do Luhačovic, kde si vzpomínám, jak jsme stáli v trávě, drželi se za ruce a poslouchali hudbu ze Slovácké budy...“

Poté našel pár fotografií a četl z jejích dopisů datovaných rokem 1934, to bylo Kožíkovi pětadvacet, které svědčí o opravdu silném vztahu:

„Proč jsi mě tak dlouho neobjal, proč zapomínáš na svého kapitána? Pamatuješ na ono čtvrteční ráno, kdy nás rozloučil neúprosný vlak? Kdy jsme byli oba šťastni a já netušila, že mě líbáš naposled. Nechci ani v duchu počítat, kolik týdnů či měsíců to je. Je to však už hodně dávno a můj plavčík zapomíná, že by někdo tak strašně rád viděl jeho smutné oči, dotýkal se ho, aby opět uvěřil, že aspoň trochu pro něj žije. Dnes v noci se mi o Tobě zdálo, zatímco Ty jsi někde oslavoval úspěch své premiéry. Jak ráda bych byla s Tebou a s Tebou se těšila. Franto, miláčku, až budeš opět celý můj, vezmi pero, obálku, na které bude adresa do Hradiště, a v obálce dlouhé řtkání o tom, že plavčík miluje stále svého kapitána, a na konec sdělení, že přijede, aby ho přesvědčil o své věrnosti.“

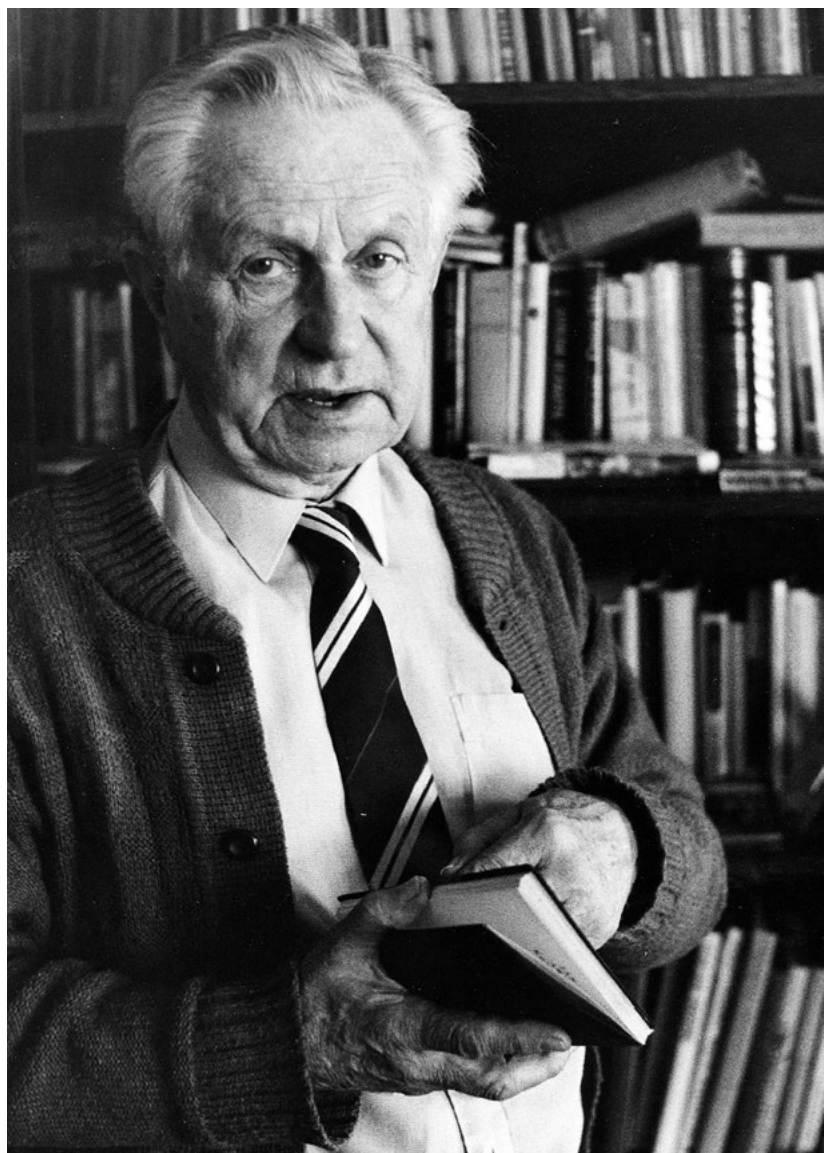
Chlapeček Míša s maminkou

Otec Václav Volek

Dům v Uherském Hradišti v Šafaříkově ulici, kde malý Miki vyrůstal

Rodinný přítel a možný Mikiho biologický otec spisovatel František Kožík

Slečna Ludmila Furyová, později Volková, velká láska mladého Františka Kožíka

Z dalšího listu citoval už jen krátce:

„Můj drahý nevěrný plavčíku, mám tak strašnou touhu s Tebou povídat a zeptat se Tě, proč to a proč ono. To moje nešťastné proč... Nedostávám na ně nikdy odpověď.“

František Kožík se s paní Volkovou opravdu celá léta přátelil, stýkal se s ní i později v Praze. Dokonce pro Mikiho někdy v sedmdesátých letech otextoval americkou rockandrollovou písničku J. C. Fogertyho *Můj malej toulavej pes*.

Na přímou otázku o svém případném otcovství, které Miki zmiňoval, reagoval mistr Kožík elegantně:

„Prosím vás...? No, tak já myslím, teda jen tak přeneseně, tím mým velmi blízkým vztahem k jeho mamince. Jistě se dověděl, že jsme se měli rádi a že v nás doznívá takové něžné přátelství. Dál bych nemohl jít... A nevadilo by mně to. Protože... měli jsme se tak rádi, že by se něco takového mohlo přihodit.“

Počátkem dubna roku 1997 František Kožík zemřel a své tajemství si vzal na věčnost. Jeho dcera Alena ale možnost Mikiho otcovství zpochybňuje.

Objevila se také spekulace o vzdáleném příbuzenství s dalším slavným uherskohradištským rodákem, dirigentem Zdeňkem Chalabalou. Ta je už bez další opory ve faktech.

Matka milující – milovaná

Středobodem Mikiho života byla matka. Opravdu se o něj celý svůj život starala, seč mohla. A on – možná stížen oidipovským komplexem – ji miloval snad až příliš vřelou synovskou láskou a nedal na ni nikdy dopustit.

Už v sedmi letech jí napsal vroucný veršovaný dopis.

*Drahá maminko,
malý jsem, však dobře vím,
že ve Tvém srdci moře lásky dříme,*

To vám byl čas

M. Volek / E. Krečmar

*Můžem jezdit na tříkolce
mluvit s rybičkou
pana Hadrbolce
trefit skobičkou
v horách týden
žádná potíž
nás tam uvolní
my jsme ještě totiž
děti předškolní*

*To vám byl čas
když já si hrál
i přisný hlas
mě rozesmál
svět neměl kaz
jen jsem se cpal
to vám byl čas
když já si hrál*

*A pak přišly povinnosti
hlavně úlohy
nerovnosti k zlosti
óh, já ubohý
pozor dej si na docházku
uč se jazykům
jenže měl jsem lásku
tu svou muziku*

*že bez lásky bys nemohla žít ani.
Kéž od zlého Tě vždycky osud chrání.
Kéž dopřáno Ti, maminko drahá, vždy síly,
kéž by se sny Tvé všechny vyplnily,
bys dočkala se za svou těžkou práci,
jak dítě vděk Ti lásku láskou splácí.*

Tvůj Míša

14. 5. 1950

S Mikiho mámou se hodně přátelila paní Marie Halámková, maminka Jiřiny Stloukalové, která dodnes žije v Uherském Hradišti. Před nedávnem se paní Jiřina svěřila se vzpomínkou *Deníku.cz*:

„Jako děti jsme se s Mikim často setkávali a téměř vždy jsme se přitom porvali. Paní Volková byla křehká a velmi pohledná paní. Vypadala trochu jako Marilyn Monroe. Pan Volek byl voják z povolání a byl to velice hodný člověk. Miki byl chytrý chlapec, nesmírně hezký a bystrý. Nepochybně byl hudebně hodně nadaný. Ovšem jako jedináček velmi, velmi rozmazlený. Rodinu Volkovu jsme s maminkou navštěvovali i v Praze, kam se po odchodu z Hradiště odstěhovali. Nezapomenu na návštěvu, kdy mi bylo asi devět let a jemu sedm. Tehdy mi chtěl odstříhnout mé copy, a tak jsme se i tehdy kvůli tomu porvali.“

(Paní Volková si s přítelkyní Marií correspondovala celý život. Několik jejích dopisů z posledních let, které se zachovaly, poskytlo cenné svědectví o Mikiho